Sønderjylland.

„Dannevirke". Aktieselskabet „Modersmaalet", som har købt Bladet „Dannevirke", har hidtil ikke kunnet lade det udgaa paa Grund af visse Vanskeligheder fra Postvæsenets Side, som mener ikke at kunne modtage Bladet, før det retslig er bleven underrettet om, at den tidligere Udgiver er gaaet fallit og at hans Navn er slettet af Handelsregisteret.

I Mellemtiden gør saavel Fru Wildenradt-Krabbe som den tyske Redaktør Strackerjan Forsøg paa at tilegne sig Retten til at benytte Navnet „Dannevirke", men dette vil dog neppe lykkes, da „Modersmaalet" paa lovlig Maade har erhvervet Bladet og følgelig ogsaa Eneretten til dets Navn.

Derimod vil Fru Wildenradt-Krabbe fra 1. Oktober udgive et nyt Blad i Hadersley under Titlen „Det gamle Dannevirke", men da hendes tyskvenlige Virksomhed hidtil just ikke har haft Held med sig — „Dannevirke" mistede under hendes Ledelse i Løbet af 9 Maaneder henved 60 Procent af sine Abonnenter —, bliver Fruens nye, noget blakkede „Dannevirke" neppe ret gammelt.

Sønderjysk Presseſag. Aabenraa, 2ᵈ September. Rigsretten i Leipzig har i Dag stadfæstet Landrettens Dom over Redaktør Svendsen, „Heimdal", hvorefter han var idømt 3 Maaneders Fængsel for en Artikkel om Tilbagegang i Retsbevidsthed og Pligtfølelse indenfor visse Grene af den preussiske Forvaltning.

Frimenighedskirken i Hadersley kan nu ogsaa tages i Brug. Bankdirektør S. Amorsen i Hadersley modtog en Skrivelse fra Politiet, hvori det meddeles, at der intet er i Vejen for, at Kirken i Ringgade benyttes til gudstjenstlige Formaal.

Den danske Gudstjeneste i Flensborg. Syv Hundrede Mænd og Kvinder i Flensborg har indsendt et Andragende til Konsistoriet i Kiel om Ophævelse af Indskrænkningen i dansk Gudstjeneste i Flensborg til hver fjortende Dag. Underskriverne ønsker som hidtil dansk Gudstjeneste hver Søndag og Genoprettelse af den tidligere frie danske Menighed.

En Dansker død i Krigen i Sydafrika. „Vendsyssel Tidende" offentliggør et Brev fra den fangne danske Feltkornet Friis, der har deltaget i Krigen paa Boernes Side. I dette oplyses, at Ludvig Rudbæk fra Vraa, der ligeledes kæmpede imod Englænderne, er død som Følge af sine Saar. I Kampen ved Paardeberg den 19. Februar blev han saaret i Hovedet og optagen af den engelske Ambulance. Den 17. Marts døde Rudbæk paa Jakobsdal Hospital og blev begravet paa den derværende Kirkegaard.

De to Botanikere.

Den franske Botaniker Gaston Bonnier, som i nogen Tid har opholdt sig i Sverrig, botaniserede en Dag i Nærheden af Stockholm og mødte da en fremmed, som var sysselsat paa samme Maade. De to Botanikere kom i livlig Samtale med hinanden, og Bonnier foreslog tilsidst, at de skulde spise Frokost sammen i en eller anden Restauration.

„Nej, gaa De saa hellere hjem med mig og gør mig Selskab ved Frokosten," svarede den anden og førte uden videre Bonnier hen til Kongens Sommerpalads, hvis Port han aabnede. Bonnier blev naturligvis højst forbløffet og standsede et Øjeblik paa Tærskelen.

„Men...." stammede han, „det er jo....."

„Ja," sagde hans nye Bekendt, „jeg er tilfældigvis Konge her i Landet, og jeg maa modtage mine Gæster her!"

Bonnier bukkede og gik ind med Kongen, spiste Frokost hos ham og passiarede hele Eftermiddagen med ham om Botanik.

Drukkenskab

kan kureres. — Er Deres Mand, Broder, Fader eller nogen af Deres Slægtninge lidende af den Sygdom, Drukkenskaben? Vi har et sikkert Middel derimod, og som kan bibringes Patienten uden dennes Vidende. Skriv efter nærmere Oplysninger og indlæg et 2c Frimærke. Adresser Dr W. H. Saunders & Co., Sta. C., Chicago, Ill.

Uld. Kartning i Ruller 5 Cents pr. Pd. For Spinding af enkeltraadet Garn 15 Cents pr. Pd. Strømpegarn 2- eller 3-traadet 20 Cents pr. Pund.

Send efter vort Katalog, Prøver og Byttevilkaar. Vi betaler fra 17 til 21 Cents pr. Pd. for almindelig god Uld, naar Sælgeren tager Betaling i vore Varer.

Litchfield Woolen Mills, Litchfield, Minn.

Vore Hjærners Tilbagegang.

Ved Dr. Edv. Lehmann.

I.

De mange Bøger og den megen Læsning, som i dette Aarhundrede har bredt sig gennem alle Samfundslag, har ført til en meget almindelig Fejlslutning: den nemlig, at vore Hjærner nu til Dags er bedre, end vore Fædres var. Folk har nemlig svært ved at skelne imellem, hvad der er Hjærnekraft i og for sig, Individets egen Evne, og hvad der er Resultatet af den Hjærnekraft, som er kommet dem til Gode gennem de Kundskaber, som de er opfødt i. De sidste er i vor Tid en uhyre Masse, og de vokser bestandig, saa at Intelligenserne, hvad enten de er gode eller daarlige, faar meget mere Stof at arbejde med og at optage i sig end nogensinde før. Men naturligvis kan man deraf aldeles ikke slutte, at Hjærnerne i og for sig er det mindste bedre, end de var i fordums Tid, og dersom vi saa tager med i Beregningen, at der nu er Millioner af dannede, hvor der i gamle Dage var Tusinder eller Hundreder, og at det nu er langt lettere for den, der har Talent, at komme frem med, hvad der er i ham — saa vil vi maaske komme til den Slutning, at Gennemsnittet af virkelige skabende Evner og originale Talenter er i Nedgang, ɔ: at vor bedste Hjærnekraft er i Færd med at forringes.

Gladstone, der paa ingen Maade var Pessimist eller forelsket i de soundne Tider, og som ved sin altbeherskende Læsning var særdeles vel i Stand til at danne sig et Skøn, har udtalt, at han følte sig skuffet over den nuværende engelske Slægts Hjærner, og han mente, at de viste en afgjort Forringelse af Hjærnekraft, sammenlignet med, hvad vore Fædre i Dronning Elisabeths Tid sad inde med.

Ligesaa indrømmes det almindeligt af de Lærde, som bedst kan danne sig en Mening om Spørgsmaalet, at Nutidens Intelligens langtfra kan staa Maal med de gamle Grækeres. Og hvis vi nu virkelig ogsaa vil sammenligne den endeløse Mængde Folk med god Opdragelse, som nu færdes paa Kloden, med de faa Tusind dannede, der var spredte omkring i de græske Kommuner, og saa ser paa, hvad den vide Verden nu præsterer af stort, originalt Hjærnearbejde sammenlignet med hint lille helleniske Folk, saa kan man ikke frigøre sig fra den Slutning, at den græske Hjærne har repræsenteret den højeste Stigning af menneskelig Intelligens, et Højdepunkt, fra hvilket Floden nu stadig viger tilbage.

Men min Hensigt er her ikke at drøfte, overvidt vore Hjærner er i Nedgang eller ikke; vi maa vel hellere gaa ud fra, at det er saadan, siden Folk, der har et saa overlegent Skøn, paastaar det, og jeg skal da indskrænke mig til at vise, at en saadan Nedgang heller ikke er andet, end hvad vi kunde vente. Det vilde snarere være at undres over, om vore Hjærner ikke var gaaede tilbage, siden vore Omgivelser nu til Dags bliver bestandig mindre gunstige for Udviklingen af store, oprindelige Aandsævner eller skabende Kraft.

II.

Lad os da, for at undersøge dette, først betragte Hjærnens egen indre Bygning. Vi finder der en tydelig Forskel mellem de modtagende og de frembringende, de receptive og de produktive Evner. Ved ensidig Udvikling af de første kan man blive en intelligent og velunderrettet Mand i sædvanlig Forstand, ɔ: en Mand, som har læst mange Bøger og faaet noget ud af dem alle, saa at han i det mindste kan tale om dem med Forstand; men man vil aldrig paa den Maade blive andet og mere end en forstandig Læser eller Samler.

Nu er det hermed ikke sagt, at denne Sondring mellem receptive og produktive Hjærneevner er saa udpræget som den almindelige anerkendte Sondring mellem Fødenerver og Bevægenerver, hvis Centrer i Hjærnen kan paavises med fuld Nøjagtighed, og som kan holdes ude fra hinanden med langt større Bestemthed. Thi man kan ikke opøve sine receptive Evner uden tillige til en vis Grad ogsaa at udvikle de produktive; dog bliver der en praktisk Forskel og en vis Uafhængighed tilbage.

Nu har hvert Menneske kun en vis begrænset Livskraft eller Nervekraft til sin Raadighed, i sin Hjærne saavel som i sit Legeme. Smedens Arme og Drejerens Ben belærer os om, at enkelte Legemsdele kan udvikles paa de andres Bekostning; saaledes faar ogsaa de Kulier, der bruges som Lastdragere og udelukkende slæber Byrder paa Ryggen, overordentlig stærke Ben, men svage Arme.

Hjærnen gaar det ikke anderledes. Hjærneudvikling er en Øvelses- og en Vanesag fuldt saa meget og maaske endnu mere end de legemlige Funktioner. Og min Paastand er nu, at vi ikke kan give os til stadig at udvikle den rent receptive Side af vor Hjærne uden at komme til at hæmme og forkrøble den originale og produktive Side i tilsvarende Grad, og uden at give vore Børn Hjærner i Arv, som er mere receptive end produktive. Men det er netop det, som vi gør ved hele vor moderne Opdragelse og vor moderne Livsførelse.

Lad os for Tydelighedens Skyld se, hvorledes det er gaaet med et enkelt Fag, f. Eks. Matematiken. I de gamle Grækeres Dage var Euklid den eneste Lærer i Geometri. En forstandig Fyr kunde beherske sin Tids matematiske Viden, naar han var 18 eller 19 Aar gammel. Og naar han saa var kommet saa vidt, kunde han gaa videre paa egen Haand eller gaa over til en anden Videnskab, f. Eks. til Filosofien, til hvilken han da bragte en Hjærne, der var vel opøvet i abstrakt Tænkning, men som endnu besad sin fulde Friskhed og Ungdommelighed. Den hele algebraiske og analytiske Side af Matematiken kom først frem Aarhundreder senere; men jeg bemærker i Forbigaaende, at som Forskole for den filosofiske Tænkning har den ikke nær udrettet saa meget som hin gamle simple Geometri, der betegnes med Euklids Navn.

Men hvorledes gaar det en Matematiker nu til Dags med hans Studium? Som Dreng har han allerede lært Euklid, saa maa han tage fat paa Algebra og Trigonometri o. s. v. lige op til Differential- og Integralregning. Her naar det store Flertal af Hjærner deres Grænse, maaske de 95 pCt., og Integralregningen bliver for de allerfleste ikke en villig Tjener, men en streng Herre; knap en Procent af dem, der studerer Matematik, formaar at gøre den til et Redskab, som de virkelig kan tumle; de allerfleste maa nøjes med at hutle sig igennem den til Eksamen. Men den enkelte, som er kommet heldig over dette Skær, han har endnu en lang Skole at gaa igennem, før han er kommet paa Højde med sin Tid; og før han kan udføre noget Arbejde paa egen Haand, er han allerede en Mand af moden Alder. Men gennem disse mange Aars nødvendige Forberedelser er hans Hjærne kommet aldeles i den receptive Skure. Hans Skaberkraft er bleven sløvet og svækket, mens han maatte hugge sig igennem det Bjærg af Bøger, som hans Forgængere har lagt ham i Arv. Han har sat sin aandelige Spændighed til, mistet sin Ungdoms Friskhed og Ivrighed, og det er meget faa Mennesker, som under disse vanskelige Vilkaar kan frembringe noget virkeligt nyt i Matematiken. Og disses Tal vil stadig mindskes. Vel har den menneskelige Hjærne endnu ikke naaet „Mætheds-punktet" i denne Sag, ɔ: det Punkt, hvor den ikke kan gaa videre, men det er ikke usandsynligt, at der i Løbet af faa Slægtled vil indtræde en Tilstand, hvor Menneskeslægten ikke kan gøre noget virkeligt Fremskridt i den egentlige Matematik, fordi det allerede bliver et helt Menneskelivs Arbejde at tilegne sig den foreliggende Matematik. Der bliver da kun tilbage at beskæftige sig med de mindre Anvendelser af denne Videnskab, hvilke kan fortsætte sig i det uendelige; men til disse udkræves ikke de særlige matematiske Evner, hvorom der her er Tale. Det er altsaa ikke blot Literaturen, som stadig øges, men i samme Grad som den vokser, forøger den Tilegnelsestiden og skaber derved en Menneskerace, som bliver mindre og mindre skikket til originalt Arbejde.

Vort moderne Opdragelsessystem støtter denne Nedgangsproces. Det er indrettet paa at opdyrke Receptiviteten og gør altfor lidt for Tænkning og Fantasi, for den opfindsomme og produktive Side af Hjærnen. Se vore Eksamener, de civile som de militære! Tusinder drager de til sig, men alle er disse Prøver saaledes indrettede, at de sætter Præmie paa den ferme Læreevne og ikke paa virkelig aandelig Dygtighed og Karakterstyrke. Yngtinge, der var anlagte som en Sokrates eller Plato, Shakespeare eller Victor Hugo, en Napoleon eller en Wellington, en Bismarck eller en William Pitt, en Darwin eller en Pasteur, vilde have meget ringe Udsigt til at staa sig i Kappestriden med f. Eks. en eller anden Knægt fra Bengalen. En saadan Hindu vilde med sit lette og smidige Nemme komme langt hurtigere gennem hele Eksamenslæsningen og faa meget bedre Karakter end nogen af dem, endskønt de alle vilde have langt mere virkelig Viden om de Sager, som de er anlagt for at vide noget om. Men saadanne Eksamener vil efterhaanden opelske de ferme og færdige, sladbundede Naturer paa Bekostning af de virkelig originale Talenter og selvstændige Hjærner. De vil udvikle en Slægt af feminine Begavelser, i Stil med de amerikanske Damestuderende, der vil blive smaat med maskuline Hjærner og Dyrtid paa store Mænd.

Det maa nemlig erindres, at ingen bliver en stor Mand ved at uddanne sin Hjærne over hele Linien, men ved at følge sin Ejendommelighed og udvikle sin egen, selvstændige Tænkning. Hvis vi f. Eks. vil se paa den Mand, som vi vel nok tør kalde den største Englænder i dette Aarhundrede, Charles Darwin, saa vil det ingenlunde tjene ham til Forklejnelse, men tværtimod til Ros, naar man udtaler, at hans Hjærne først af ingenlunde var bedre end mange andre, men at han vandt sin Storhed ved en vedholdende og uforstyrrelig Forfølgelse af de Spørgsmaal, han havde stillet sig selv, og ikke ved nogen „straalende Begavelse" i Ordets sædvanlige Forstand.

III.

Den aandelige Utaalmodighed i vor Tid, der for Størstedelen skyldes det stærke Pres, der lægges paa vort Nervearbejde, er et endnu større Onde, som driver os i samme Retning. Denne nervøse Uro er det reelle og alvorlige Tankearbejdes sværne Fjende, og den yrer sig i alle aandelige Forhold.

I gamle Dage kunde f. Eks. Flertallet af Mennesker med Opmærksomhed følge Prædikener, der varede baade en og to Timer. Saadanne Gudstjenester kan ogsaa nulevende Mennesker mindes fra deres Barndom, og de kunde være slemme nok; men i Cromwells Tid tog "the House of Commons" sig undertiden fri blot for at høre en fem—seks timelange Prædikener i Rad med blot en lille Middagspavse midt paa Dagen. Man kunde den Gang endnu udholde at spænde sin Opmærksomhed saa længe under Drøftelser og Bevisførelser af en ret abstrakt Karakter, en Øvne, som nu er gaaet tabt, i Livet saavel som i Kirken.

Ogsaa i Avislæsningen fornemmes Tidens Hast og Spredthed. Der findes i England en Avis, som hedder "Tit-Bits", der bestaar af lutter smaa Notitser, som alle kan læses paa et Minut eller to. Denne Avis har gjort umaadelig Lykke og har fundet mange Efterfølgere. Mennesker skal have alt muligt at vide i den kortest mulige Tid, og Følgen af dette Galopsystem er for det første, at de ingen Ting faar at vide, for det andet en fuldstændig Afkræftelse af vore Hjærner. At Novelleliteraturen taar den samme Tit-Bits-Karakter og læses med den samme Harefod som Aviserne, behøver neppe at nævnes; store Bøger og vægtige Indlæg læses i Reglen ikke af dem, som nu til Dags udgør „den dannede Almenhed". Man vil ikke længere stige ned i sin Aands Dybder, men behager sig i Overfladens lette Krusninger; det første samler og udvikler Sjælens Kraft, det sidste spreder og spilder den. Hvad vi trænger til, er Concentration; men Tiden vil ikke give os Tid dertil. Vi slider og trætter vore Hjærner i Forretningslivet eller i Dagens andre Arbejder, og naar vi kommer hjem, har vi ikke engang Kraft til at finde Hvile, men maa stimulere os med at jage gennem allehaande Tit-Bits og Konforter.

IV.

Den Nivellering og Demokratisering, som gaar for sig nu til Dags, virker ogsaa ustandseligt til at spolere Hjærnerne. Man nivellerer de bedste Hjærner ned og nivellerer de daarligste Hjærner op, og saadan gaar det gennem alle Samfundslag. Alt, hvad man kalder Herskeræevner eller Regentkarakterer, er man for det første paa gode Veje til at meje ned ved at fratage de styrende Ansvaret for deres Handlinger. Kongerne regeres af Ministrene, Ministrene af Parlamenterne, Rigsdagsmændene af Valgkredsene og Valgkredsene af Gud ved hvad. Navnlig Ministrene, som forhen var virkelige Styrere, bliver daarligere og daarligere, fordi de ingen Ting har at sige. Originalitet, uafhængig Tænkning og Karakterstyrke dør ud imellem dem under disse Vilkaar, og en snu og behændig Opportunisme vil efterhaanden blive den eneste Ministerdyd. I Handelsverdenen dør de store Firmaer ud eller de, der bliver staaende, svækkes i deres Handlekraft af Ringe og Aktieselskaber. Den individuelle Handlekraft faar intet at sige i disse Forretningskombinationer, man gider derfor ikke sætte den i Bevægelse, og saa bliver den Hjærne nivelleret! Ogsaa Haandværkere og Arbejdere bliver efterhaanden kollektive Gennemsnitsvæsener uden Oprindelighed og selvstændig Type.

Kort sagt: den herskende Tendens i vor Tidsalder gaar ud paa at reducere os alle til et ensformigt Gennemsnit af jævn Middelmaadighed. De store Aander synker ned, og de smaa dukker op til det skikkelige Jævnmaal, som snart vil beherske os alle. Den menneskelige Videns Strøm flyder bredere og bredere, men stedse fladere.

V.

Det lyder jo altsammen bedrøveligt nok og kunde havne i den pure Pessimisme; thi at skulle miste sine store Karakterer, det er vel et af de haardeste Tab, man kan stille Menneskeslægten i Udsigt. Men man maa her ogsaa regne med det uberegnelige. De store Mænds Optræden har altid været knyttet til Perioder, hvor store Omvæltninger foregik i Menneskeslægten eller i de enkelte Folk. Og det er muligt, maaske endogsaa sandsynligt, at saadanne Omvæltninger allerede nu er i Gang i det skjulte, og at der forberedes en ny Tingenes Orden, der vil kalde paa sine Mænd. Store Krige kan komme over os som Smælterens Ild og vække højere Idealer til Live: Fædrelandskærlighed, Selvopofrelse og Pligtfølelse i Stedet for Mammondyrkelse, Ødselhed, Sløvhed og Nydelsessyge. Og maaske da disse større Idealer ogsaa vil finde deres store Profeter.

En skæbnesvanger Statuette.

Franske Blade omtale i disse Dage en ret ejendommelig Historie om en hinduisk Statuette, der i sin Tid blev foræret Sadi Carnot.

Dengang var Carnot Finansminister og drømte næppe om, at han nogen Sinde skulde blive Republikkens Præsident. Hans Ven, Gustave le Bon, havde foretaget en Studierejse i Indien og medbragte herfra et lille Afgudsbillede af Sten, en besynderlig Figur, ikke alene ved den Maade, hvorpaa den var tilhugget, men ogsaa ved den Tradition, der knytter sig til den.

Figuren havde i lange Tider tilhørt et ældgammelt Dynasti. Rajahen, som forærede Gustave le Bon den, vilde for enhver Pris af med den. Det var nemlig den almindelige Tro, at den sikrede Ejermanden den højeste Magt, men ogsaa skaffede ham en voldsom Død. Den hinduiske Fyrste vilde nok regere, men ikke købe Magtens Sødme med Døden. Han mente derfor at kunne besværge Skæbnen, naar han gav Afgudsbilledet fra sig.

Da Gustave le Bon forærede Carnot den mystiske Figur, bemærkede han spøgende, at det var hans Pligt samtidig at røbe det Sagn, der knyttede sig til den. Carnot lod sig imidlertid ikke skræmme. Han erklærede, at al Overtro laa ham fjærn, og tog glad imod den interessante Gave.

Ingen forudsaa den Gang, at Stemmerne ved den næste Kongres i Versailles skulde samle sig om Sadi Carnots Navn. Og det skete som man ved, kun, fordi der ikke kunde skabes et Flertal for Jules Ferry.

Samme Aften, som Valget havde fundet Sted, fik Gustave le Bon en Billet fra Fru Carnot. Den indeholdt kun de Ord: „Det var Statuettens Skyld!"

Fru Carnot har sikkert tænkt den Tanke igen, da hun fik Budskabet om, at hendes Mand den 24 Juli 1896 var falden for Caserios snigmorderske Dolk. I alt Fald indeholdt hendes Testamente en Anmodning til Børnene om at skille sig ved det hemmelighedsfulde indiske Afgudsbillede, til hvilket der knyttede sig saa uhyggelig en Skæbne.

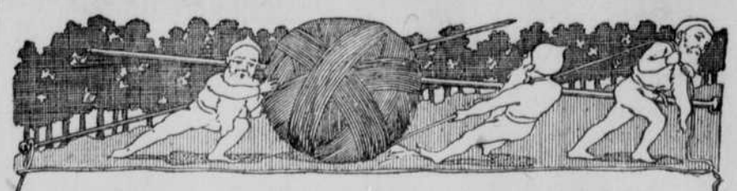

Billigt garn er grovt, uden elasticitet og uvarigt. Fleishers garn er blødt, elastisk og hver traad saa fin, at der er en tredjedel flere yards paa hvert pund end i andet garn.

FLEISHER'S KNITTING WORSTED

Lidende Kvinder!

Sundhedskapsulen "REGIA" kurerer sikkert og for altid alle Underlivssygdomme, Uregelmæssigheder, Livmodersygdomme osv. Den koster forholdsvis intet. Send for vor Bog "KVINDENS VEILEDER TIL SUNDHED", som sendes for et 2-Cent Frimærke.

THE HEALTH CAPSULE CO.
STATION B, CHICAGO, ILL.

Frit Land!

I den danske Koloni paa „Soo" Banen

I WARD COUNTY, NORD DAKOTA.

Over 500 Danske har taget Land i denne Koloni, udvalgt af Kirkesamfundets Komite, og af disse har allerede 400 bosat sig der. Endnu haves der godt Land nær Stationer.

Der tiltrænges danske Forretningsmænd i Byen Bowbells i Settlementet.

Den 1ste og 3die Tirsdag i hver Maaned sælges paa de fleste Stationer billige Returbilletter til Landsøgere eller de kan faas fra Minneapolis til Landet ved at henvende sig til „Soo" Banens Landkontor.

Ligeledes haves Prærieland i Minnesota og Dakota, og **billigt** Skovland i Wisconsin og Michigan paa „Soo" Jernbanen. Lave Jernbanepriser. — Skriv efter Landkort og illustrerede Forklaringer til

D. W. CASSEDAY,
Land and Industrial Agent "Soo" Ry,
Minneapolis, Minn.

Skal De rejse til Steder øst

eller syd for Chicago, saa bed Deres lokale Agent give Dem Billet fra Omaha til Chicago meo . . . .

Chicago & Milwaukee & St. Paul Banen,

den korteste mellem disse to Byer. Tog paa denne populære Bane forlade Union Depot, Omaha, hver Dag, og har Forbindelse med Tog, som komme ind paa Union Pacific Banen, Burlington, F. E. & M.-V. etc.

Prægtigt udstyrede Tog med Palads-Sovevogne, Buffet-Biblioteksvogne, og Prisen er ikke højere end andre Baners.

Angaaende nærmere Oplysninger med Hensyn til Banen, Priser etc. skriv til

F. A. Nash,
General Western Agent,
1504 Farnam Str., Omaha, Nebr.

NORTH-WESTERN

Banen

F., E & M. V. R. R. er den bedste til og fra

Sukkerroemarkerne

— i —

Nord-Nebraska.